poštarina plaćena u gotovom

GOSPINA KRUNICA

ZAGREB 1936

GOD. XXI. BROJ 3

G. 7.

26851

»GOSPINA KRUNICA«, glasnik štovatelja presv. Krunice. Izlazi početkom svakoga mjeseca. — GODIŠNJA PRETPLATA: redovita Din 15, dobrovoljna Din 20, za inozemstvo Din 25.—. UREDNIK: o. Stjepan Lebedina. — IZDAVAČ: dominikanska naklada »Istina«. — ADRESA Uredništva, odnosno Uprave: »Gospina Krunica«, Zagreb, Kažotićev trg 4. — NA UREDNIŠTVO se šalju članci, dopisi, izvještaji, pjesme, slike i sve, što se odnosi na kruničarske organizacije, a na UPRAVU se šalju pretplata i milodari. — Broj našeg čekovnog računa 36.817. — Telefon broj 64-14.

OŽUJAK 1936 MART

		Opći kalendar			Dominikansko-kruničarski kalendar
N	1	**Čista,** Albin biskup		1	**I. Nedjelja mj.**[1] Bl. Kristofor iz Milana
P	2	Simplicije	†	2	Bl. Henrik Suzo. Isp. (1366.)
U	3	Kunegunda dj.	†	3	
S	4	Kazimir (Kvatre)	†	4	
Č	5	Euzebije	†	5	
P	6	Perpetua i Felicita	†	6	Bl. Jordan iz Pize. Isp. (1311.)
S	7	Toma Akvinski	†	7	**Sv. Toma Akvinski.** Isp. i Nauč. (1274.)[2]
N	8	**Pačista,** Ivan od Boga		8	**II. Nedjelja mj.**[3]
P	9	Franciska (Franjka R.)	†	9	
U	10	40 mučenika	†	10	
S	11	Heraklij, Eulogij	†	11	
Č	12	Grgur Veliki papa	†	12	
P	13	Rozalija (Ruža)	†	13	
S	14	Matilda	†	14	
N	15	**Bezimena,** Longin		15	**III. Nedjelja mj.**[4]
P	16	Heribert b., Cirijak	†	16	
U	17	Gertruda, Patrik	†	17	
S	18	Ćiril Jer., Eduard	†	18	
Č	19	**Josip zar. BDM.**		19	
P	20	Niketa	†	20	Bl. Ambrozije Sansedonije. Isp. (1286.)
S	21	Benedikt	†	21	
N	22	**Sredoposna,** Oktavijan		22	**IV. Nedjelja mj.** Bl. Iznard iz Kijampa.
P	23	Oton	†	23	Bl. Sibilina Biskosi. Djev. (1367.)
U	24	Gabrijel ark.	†	24	
S	25	**Blagovijest**		25	**Navještenje Bl. Dj. Marije ili Blagovijest**[5]
Č	26	Emanuel	†	26	
P	27	Ivan Dam., Rupert	†	27	
S	28	Ivan Kapistran	†	28	
N	29	**Gluha,** Ćiril		29	**Zadnja nedjelja mjeseca.**
P	30	Kvirin	†	30	
U	31	Amos prorok, Balbina	†	31	

[1] **Dva potpuna oprosta za članove Bratovštine presv. Krunice: a) ako pohode crkvu Bratovštine; b) ako prisustvuju ophodu i pohode oltar Bratovštine.**

[2] **Potpuni oprost za članove Trećeg Reda i Anđeoske Vojske te za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.**

[3] **Potpuni oprost za članove Bratovštine Imena Isusova.**

[4] **Potpuni oprost za članove Žive Krunice.**

[5] **Potpuni oprost za članove Bratovštine presv. Krunice i za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.**

[6] **Potpuni oprost za sve vjernike, ako redovito mole u društvu s drugim triput sedmično po jedan dio presv. Krunice.**

GOSPINA KRUNICA

GOD. XXI ZAGREB, OŽUJAK 1936. BROJ 3

MOLITVA, POKORA, MILOSTINJA!

Kako su drukčije ove naše korizme od onih, što su ih proživljavali naši ocevi i djedovi!... Njima je korizma bila uistinu vrijeme posvećeno, sveto, u kojemu se je čitavo njihovo, već i tako kršćansko biće, još više vjernički usavršavalo, još dublje dohovno obnavljalo. Glas Crkve njima nije bio mrtvi zvuk, i na njezin poziv oni su odgovarali spremno i veselo.

Međutim sve je to za nas prečesto tek lijep spomen. Mi naime današnji drukčiji smo. Mimo nas prolazi crkvena godina neprimijećena i mi mislimo, da se sve to zbivanje i odvijanje svetih vremena nas uopće ne tiče. Ili najviše što mislimo jest to, da nas Crkva hoće time potsjetiti tek na život našeg Spasitelja ili onoga što je s tim životom u bližoj ili daljnjoj vezi. Istina je doista i to. Crkva naime i to hoće, ali onda ujedno zahtijeva, da sve misli koje se iz tog promatranja u nama porode, primijenimo i na naš život. Jer lako je doista diviti se otajstvima naše svete vjere, i zanositi se njima, ali u sebi nositi živu sliku i djelotvornu snagu tih otajstava, to je ono što je teško. Tu moramo svinuti i slomiti toliko naših nastranih naklonosti, toliko opakih navika, da tek na ruševinama našeg pokvarenog »ja« zasjaji i zagospoduje odraz Kristov u nama.

A da upravo uspijemo to postignuti, odmah u prvim danima korizme, Crkva nam tako žarko i ozbiljno stavlja na srce troje: molitvu, pokoru, milostinju. Jer, na koncu, sve naše savršenstvo sastoji se u potpunom podlaganju i pokornosti Bogu čitavog našeg bića. A to naše biće možemo shvatiti kao neku sastavinu od duše i tijela, te od vanjskih dobara. I eto molitvom uzdižemo duh prema našem Stvoritelju i Gospodaru, prema tom našem prvom Izvoru i zadnjem Uzoru. A pokorom sputavamo tijelo da se ne podiže protiv duha, eda tako naš duh može lakše i slobodnije da vrši službu Bogu. Vanjska napokon dobra, dok bi morala da nam pomognu da se što lakše domognemo posljednjeg našeg cilja, ona nas tako često bune, uznemiruju, odvraćaju od konačnog pravog cilja, a privlače k sebi, ne bismo li mi taj svoj zadnji cilj u njima postavili.

Kako je dakle važno bar jednom u godini o tome ozbiljno razmisliti. Bar u ovo korizmeno vrijeme... Jer Crkva ni sama ne će da nas uvijek zaokuplja teškim i ozbiljnim mislima. Ima više perioda u toku crkvene godine kad nas ona samo poziva i potiče na radost, na vedrinu, na pjesmu i na klicanje. No upravo da ta radost i pjesma budu prave i potpune, treba se na njih pripraviti, treba ih zapravo zaslužiti. Skokova nema ni u naravnon, ni u vrhunaravnom redu. Da nam Uskrs bude blagdan radosti, korizma treba da nam bude vrijeme sabranosti i ozbiljnosti.

Sveto pismo na bezbroj mjesta govori nam o važnosti i potrebi i molitve, i pokore, i milostinje.

Iz Starog Zavjeta dosta se je sjetiti riječi Tobijinih, kojima je on u jednoj izreci sve to sjedinio: »Dobra je molitva s postom, i bolja je milostinja negoli sakupljanje blaga i zlata«.

A i novi zavjet toga je prepun... Skoro svaka pouka Spasiteljeva izravno ili neizravno na to se odnosi. Međutim njegov život nama je pouka najrječitija. Prije nego je upravo imao započeti svoj javni život povlači se u pustinju, i tamo u molitvi u postu i u oskudici svih zemaljskih dobara uči nas kako da i mi svoj život udesimo.

Molitva! Koliko nam samo ona treba! Nigda kao u ovo naše nemirno, raskidano, nervozno vrijeme... Molitva i usmena i mislena. Ova još najviše! Jer već se je davno prorok tužio da je zemlja pusta zato što nitko ne razmatra. I doista molitva je ono krepko sjeme iz kojeg raste jako stablo duhovnog života.

A pokora! Nje doista ne bismo trebali kad ne bismo bili grešnici... No to smo svi. I te kakvi grešnici!... Dakle pokora je sredstvo da se opet potpuno uspostavi narušeni red među nama i našim Stvoriteljem. Pa bilo dakle koliko da čudno zvuče modernom čovjeku riječi: mučenje, bičevanje, post, učinimo mi svi ipak sve što nam u tom smislu razboritost, zdravlje i prilike dopuštaju.

Milostinja napokon! I nju bi moderni čovjek htio da isključi iz rječnika svojim pojmova. Onu pravu, kršćansku milostinju, koja nije nego opet čin vrhunaravne kršćanske ljubavi. Mnogi taj sveti pojam hoće da zamijene s pojmom filantropije, humanitarnosti socijalnog osjećanja, a zaboravljaju da je kršćanska ljubav te pojmove davno već uzdigla i razvila do najvećeg savršenstva.

Nek dakle u ovom svetom korizmenom vremenu ove davne vrednote kršćanstva u našem ličnom duhovnom životu zasjaju novim sjajem i urode novim plodovima! *L.*

Blagovijest

(Prvo otajstvo radosno.)

»Evo službenice Gospodnje; neka mi bude po riječi tvojoj«. (Luka 1, 38).

Arhanđeo Gabrijel, poslanik presvetoga Trojstva, razložio je Mariji kako Bog hoće da postane Majka njegova Sina. I čeka da se ona odluči. A Marija u najponiznijoj predanosti odgovara glasniku Božjem: »Službenica sam Gospodnja, neka mi bude po riječi tvojoj«.

Sa svojim krotkim i poniznim odgovorom postala je Marija majkom Božjom. Tim istim odgovorom postala je i majkom našom. Sa svojom podložnošću dala nam je Spasitelja, pa tako na neki način Njoj moramo zahvaliti svoje otkupljenje. Ponizna službenica Gospodnja postala je njegovom majkom; najponiznija postala je najuzvišenija. Taj čas početak je sve Marijine veličine. Zato su u davnini današnji blagdan nazivali »Svetkovinom preblažene Djevice« t. j. njezin blagdan nad blagdanima.

„Eto službenice Gospodnje! Nek mi bude po riječi tvojoj!
(Naslikao Mariotto Albertinelli)

* * *

Ujutro, dok još nije zora svanula, iz svih se katoličkih crkava na svijetu razliježu glasovi zvona. I kad se dan popeo do vrhunca, kad su ljudi izmoreni i trebaju okrepe, opet se čuje njihov glas. Napokon

kad mrak zastire zemlju, kad sva stvorenja tonu u duboki mir, i tada se zrakom talasaju mekani tonovi sa zvonika. Javljaju se da nas sjete jedne mirne proljetne večeri kada se Anđeo spustio u siromašni galilejski Nazaret i pozdravio jednu skromnu Djevicu: »Zdravo, Marijo, milosti puna«. I sve se vjerne ruke sklapaju, umorne od posla i tegobe života, sklapaju se ruke, a usne šapću taj isti pozdrav: »Zdravo, Marijo!« Arhanđeo ga je upravio svojoj Kraljici, a sva ga siromašna zemaljska srca upravljaju svojoj Majci i Kraljici; onoj koja se one blagoslovljene večeri nazvala službenicom Gospodnjom.

Dobra kršćanska dušo, kad sklapaš umorne ruke da pozdraviš svoju majku, ili kad si ih svezala svetom krunicom kao da ih hoćeš sačuvati vjerne Gospodinu, neka tvoje srce, tvoj razum i tvoja volja, cijelo tvoje biće, moli samo ovo: »Evo službenice Gospodnje!« U svim borbama, u svim bolima, u radostima i žalostima, u svemu šta hoćeš od mene, Gospodine, tvoja sam službenica. Amen«. *O. P. Badurina.*

Nezahvalno dijete

(Zimska crtica)

Na obronku brda stanovao je u svojoj vili pomorski kapetan Ivan Rajnić. Kuća u kojoj je stanovao đak Silobić bila je najbliža kapetanovoj vili.

Za školskih praznika često je Silobić zalazio kapetanu. Samo ako ne bi k njemu došao koji dan, uskliknuo bi kapetan kad bi ga ugledao: »Gdje si, već te dugo nisam vidio?«

Za ljetnih praznika znali su kapetan i đak zajedno šetati jelovom šumom ili pecati ribe po potocima.

Zimi, za božićnih ferija išli su uvijek zajedno u lov. Naveče bi se opet našli u kapetanovoj vili uz topli čaj.

Jedno jutro, baš je to bilo za vrijeme božićnih blagdana, odluče kapetan i đak poći u lov.

Dok su se oni spremali, počeo je duvati vjetar sve žešće, te kad su htjeli izići, bilo im je skoro nemoguće.

Počeo je padati i snijeg, a vjetar je duvao sve jače dok nije počeo zavijati i lomatati granama jela ispred kuće. Videći oni to, odluče da ne izlaze. Vrate se u kuću te se počnu kartati da nekako prikrate vrijeme.

Kad je igra bila upravo najživlja, neko pokuca na vrata.

Gospođa kapetanova, koja je kraj njih čitala, poviče »naprijed« i u sobu stupi starica sva mokra od studeni i cvokočući zubima zatraži milostinju.

Gospođa joj dade stolicu da sjedne. Starica sjedne, a kapetan i đak nastave sa kartanjem.

Vjetar je vani bjesnio, urlao, fućkao i tresao snijeg sa jela noseći guste pahuljice snijega kao da se pobunila cijela priroda.

Gospođa i starica su međutim razgovarale kao da su si dobre znanice. Malo zatim skuha gospođa čaj i donese pred igrače i staricu šalice pune čaja.

Igrači popiju čaj. U sobi nasta tišina... Napokon prekinu šutnju đak Silobić i zapita staricu: »Zar vi nemate nikog od roda da po ovakovom vremenu prosjačite?«

— Imam, imam — odgovori mu tužno starica.

— Zašto ne idete k njima barem po ovakvom vremenu, a kad je lijepo, možete prosjačiti? pitao je dalje Silobić.

Staričine oči zasjaju u suzama i stane pripovijedati:

— Imam kćerku učiteljicu. Kad je polazila školu, jako me je voljela, a ja sam joj davala sve što sam mogla samo da dovrši nauke. Koliko puta sam joj od kuće donosila hranu, jer je bila loša hrana gdje je ona stanovala, premda je bilo jako daleko. Kad sam dolazila k njoj, ona me je radosno grlila i ljubila govoreći: — Majko, kako će nam biti lijepo kad svršim školu. Namještenje ću sigurno dobiti odmah, a ti ćeš, majko, onda sa mnom!«

Prodala sam veliki vrt kod kuće za koji me je vezalo mnogo uspomena iz djetinjstva i mladenačke dobi, samo da kćerki namaknem sretstva za nauke. Ona je doista već slijedeću godinu dovršila školu i dobila službu. Ja sam pošla s njom. Bilo nam je vrlo lijepo. Tako sam živjela dvije godine. Tad mi se kćerka udala. Ja sam i dalje živjela s njom i mužem, ali sam opazila da me katkada čudno gledaju. Šutjela sam i nastojala sam im što više ugoditi. Lanjske jeseni sam oboljela. Muž moje kćerke se ljutio što me badava hrani. Više puta sam čula kako je protiv mene vikao. Kad sam ozdravila, rekli su mi obojica neka idem kući jer me više ne mogu držati. Tako su me otjerali... no neka im Svevišnji i blaga naša nebeska Majka, Kraljica presv. Krunice oprosti... i starici navriješe krupne suze na oči.

Nastala je šutnja. Čulo se samo plamsanje vatre.

— Zar kod svoje kuće ne možete živjeti? zapita opet đak Silobić.

— Ne mogu. Sve sam prodala osim kuće za kćerkino školovanje. Nije bilo mnogo, ali ipak... i ona zašuti teško uzdišući.

U sobi zavlada opet mir, a i vjetar je prestao duvati kao da i on žali bijednu, ostavljenu staricu.

— Da, da. Danas ima mnogo t. zv. »moderne djece« koja se ne brinu ni za oca ni za majku. Ne vrše tu veliku i tešku Božju zapovijed. Glavno da je njima dobro, a drugo... rekao je nekako srdito kapetan Rajnić i pružio starici dvadeset dinara, a gospođa kapetanova spremi joj nešto hrane za put.

Starica im toplo zahvali i pođe dalje na snijeg, na zimu... Da se prebija od nemila do nedraga...

PRIJATELJI »GOSPINE KRUNICE«! NE ZABORAVITE NAĆI KOJEG NOVOG PRETPLATNIKA I DOSTAVITE NAŠOJ UPRAVI NJIHOVA IMENA!

Od Getsemana do Golgote

(Pet žalosnih otajstava)

Bliža, neposredna tragedija Kristova otkupiteljskog djela započela je u getsemanskom vrtu. Taj posvećeni vrt vidio je prve Isusove tjeskobe, čuo njegove početne uzdahe, primio prve njegove kapi krvava znoja... I upravo tada kad je trebao prijateljsku riječ utjehe i potpore, ostaviše ga i njegovi najbliži. Trojica odabranih apostola: Petar, Jakov i Ivan, kojima je bio preporučio da malo dalje od njega bdiju u molitvi, zaspaše... A tjeskoba njegove duše bila je sve teža. I kao Bog i kao čovjek Isus je jasno vidio sve ono, čem uje išao ususret, pak mu se je pred strahotom skore budućnosti zgrozila duša... Toliko, da mu se je tijelo orosilo znojem, i to krvavim znojem... Pak je i Oca svog nebeskog započeo moliti, nek bi ga minula gorka čaša. Ljudski naime dio u Kristovoj božanskoj osobi uzdrhtao je. No, znajući da je spasenje ljudskog roda vezano uz njegovu muku, bez kolebanja je prihvatio svoju gorku čašu podlažući čitava sebe volji Oca nebeskoga s riječima: »Nek bude volja tvoja!« Koliko toga nama kažu te riječi! Nama, koji izbjegavamo svaki trud, svaku muku, svaku teškoću. Ni za svoje nam vlastito spasenje često nije stalo, a Isus, jedino da nas spasi, rado i pripravno prima na sebe sve nevolje i muke. Kad bismo i mi po Isusovu primjeru svoje teškoće znali podložiti volji Božjoj, lakše bismo ih snosili i bile bi nam one izvorom duhovnih dobara.

Poslije nego su Isusa vukli po tolikim mučilištima: od Ane do Kaife, od Kaife do Pilata, od Pilata do Iruda, a od Iruda opet do Pilata, dade ga Pilat napokon izbičevati, ne bi li tako bar ublažio i zadovoljio bijes židovski proti nevinom njihovom Učitelju. Bolnog li poniženja! Bičuju vojnici Isusa kao najgoreg nitkova i razbojnika, i sveto njegovo tijelo ispunja se modricama, ranama, krvlju! Čak mu i komadići mesa od silnog udaranja vise i otpadaju! I na sve to zavedena svjetina ne može da se gane... Jadno stanje, u koje je doveden Spasitelj nju ni najmanje ne dira, nego hoće još nove kazne, nove muke, do kraja, do smrti... — Da li barem mi sažaljujemo našeg ljubljenog Isusa? Dali se bar nama oko suzom ovlažuje na pogled našeg izmrcvarenog Spasitelja? To je ono najmanje što se od nas traži, ali usto moramo paziti na sva svoja djela, jer naš i najmanji grijeh novi je udarac tijelu Isusovu, nova rana njegovom presv. Srcu.

No okrutnosti odabranog naroda i rimskih vojnika još nije dosta! Sjetili su se oni da je Isus sebe nazva okraljem! A kralju se hoće dakako i kruna... I eto našli su mu i nju! Ali ne krunu od zlata i dragulja, što bi opet sve bilo premalo za glavu nebeskog kralja, nego su mu našli krunu sramote, trnov naime vijenac. I da mu taj stoji što čvršće na glavi, nabijaju mu ga toljagama i kolcima. I trnje probija kožu, lomi kosti, ranjava mozak... A kad su to izvršili, još mu u ruku davaju trstiku, to sramotno kraljevsko žezlo, te za porugu poklecaju pred njim, dovikujući mu: »Zdravo kralju židovski!« — Naše srce oršće, dok to čitamo, pamet nam staje, duša nam se buni. No sjetimo se da smo i mi tako često svojim kraljem, bar praktično, držali i časti, i bogatstvo, i tijelo, i svijet, i đavla, i sve, samo ne Krista ...

Međutim kocka je pala! Pilat je udovoljio želji Židova, dao im je Lusa na milost i nemilost, dopustio je da ta nevina žrtva bude raspeta.I eto izranjenom Isusu postavljaju na leđa teški križ, koji on kao blaga ovčica nosi do mjesta svoga zaklanja. Bez protivljenja, bez gorčine, dapače rado on podlaže svoja sveta pleća pod taj teški teret te grli svoj križ, znajući da s njime grli sve nas, i da nama spasenja nema nego po križu!... Međutim pretežak je ón za Isusa, izranjena već i iscrpljena. Zato i pada pod njim tri puta! No svaki put opet se diže, jer hoće da svoju čašu ispije do dna, svoju žrtvu da izvrši do kraja! — I mi svi imamo naših križeva. Nijesu doista tako teški kao Isusov, no i to su svakako križevi. Ali kako ih mi nosimo? Ako smo ih dosad nestrpljivo i mrmljajući nosili, zar ćemo možda tako i dalje? Kad bismo bili pravi učenici našeg božanskog Učitelja, nosili bismo ustrpljivo križeve.

I evo nas na Golgoti! Posljednji, teški put Otkupitelja završen je. Sve je spremno za raspinjanje... Najprije mu svlače haljinu, koja se je uslijed krvi i rana bila priljubila uz tijelo, te mu se tako rane na novo otvaraju, krv opet curi. A kad ga gola položiše na križ da mu pribiju ruke i noge, on ih sam pruža, jer svojevoljno i trpi i umire. I gle čavli razdiru živce, kidaju žile, lome kosti... A kad je to gotovo, taj presveti teret zasađuju u pripravljenu jamu, no s time se ujedno nove boli zadaju našem Spasitelju. I eto zloba slavi pobjedu, grijeh pocikuje od veselja,

nezahvalnost je sretna! ... A Isus međutim na križu nema gdje glavu da položi, ne može da se podupre ni rukama ni nogama, jer mu je sve izvor novih patnja. I sa križa, kao sa svoje učiteljske stolice, u sedam svojih posljednjih riječi daje nam također svoju posljednju pouku i oporuku. A u toj oporuci Majku svoju ostavlja nam za majku našu. Posljednji još uzdah, posljednji nagib glave, i sve je svršeno... Isus je mrtav, ali je ljudstvo otkupljeno! — Možemo li biti hladni i bešćustveni na sve ovo? Ima li ljubavi veće, ima li patnje teže, ima li žrtve dragocjenije? U svim dakle našim teškoćama i bolima idimo i mi pod križ ... Tu ćemo se naučiti pravu mudrost; tu ćemo naći utjehe, tu ćemo dobiti snage. A molimo od našeg Spasitelja milost, da ako nam ne bude dano umrijeti na križu iz ljubavi za njega, budemo bar izdahnuli posljednjim dahom držeći u rukama njegov križ, taj sveti znamen našeg spašenja.

Sveti Barnaba, Apostol

Opet jedan apostol, koji je nešto kasnije bio pripojen broju apostola! Nije naime sam Isus pozvao Barnabu u apostolski zbor, već je on na posebni način bio pozvan od Duha Svetoga, a uz to je imao velikog udjela s drugim apostolima u naviještanju i širenju nauke Kristove. Njegov međutim blagdan pada dne 11. lipnja, ali budući ćemo se u tom mjesecu šire pozabaviti samim Prvakom Apostolskim, to ćemo ovog mjeseca, u koji ne pada blagdan ni jednog apostola, promotriti život ovog apostola te će se tako naše opisivanje apostolskih života, poslije sv. Pavla i Matije, produžiti već 3. mjesec obrnutim redom njihovog poziva na službu i čast apostolsku.

Rodom je bio Barnaba s otoka Cipra, i to od svećeničkog židovskog plemena Levijeva. Međutim prvotno mu ime nije bilo Barnaba, već Josip. Mlada ga poslaše roditelji u čuvenu jeruzalemsku židovsku visoku školu, gdje je imao za učitelja glasovitog rabina Gamaliela, a za saučenika Savla, kasnije Pavla i Stjepana, kasnije prvog mučenika za Kristovu vjeru.

Kad je Isus započeo svoje javno djelovanje i naučavanje, mladog je Josipa zanijela nova nebeska nauka. I on je doista polako ulazio u potpuni dohvat te nove i neobične nauke, ali je odmah opazio, da u njoj ima nešto osobita. Dapače postao je rano i nekakav apostol Kristov, jer je o njemu pripovijedao svojoj tetki Mariji, majci kasnijeg evanđelista Ivana-Marka, tako da je cijela ta obitelj pristala uz Isusa.

Djela su nam Apostolska dosta detaljno opisala tok života ovog apostola. Tako odmah u početku iz njih saznajemo, da je on, slijedeći savjet svog božanskog Učitelja i željan savršenijeg i zajedničkog života »prodao sva svoja dobra, da ih donese pred noge apostola« (Dj. Ap. 4, 36—37). Taj njegov čin bio je dobar primjer za ostale, tako da možemo njega uzeti kao začetnika novog zajedničkog kršćanskog života. Tom prilikom, nazrijevajući u njemu svoju radost i utjehu, apostoli mu promijeniše ime, te on od Josipa postade Barnaba, što u našem jeziku znači »sin utjehe« ili također »sin bodrenja«.

Barnaba je bio onaj, koji je apostola Pavla uveo u kršćansku općinu u Jeruzalemu. Mnogi naime kršćani teško su mogli vjerovati u obraćenje Pavla, tog zakletog progonitelja kršćana. Zato, kad je Pavao, iza trogodišnjega pokorničkoga i apostolskoga boravljenja u Arabiji, došao u Jeruzalem, trebalo je da ga kršćanima predstavi Barnaba, njegov negdašnji saučenik u školi Gamalielovoj.

Otsada ćemo na apostolskim putovanjima dugo sretati Barnabu skupa s Pavlom sve do njihovog odjeljenja radi evanđelista Marka.

Najprije je Barnaba krenuo u Antiohiju. Tu se je veoma obradovao kad je vidio, kako se je tamo anđeosko sjeme razvilo u lijepo stablo. No trebalo je još mnogo djelovanja. Zato ode u Tars, gdje uze sobom Pavla, te tako obojica dođoše u Antiohiju, da što uspješnije šire Kristovu nauku. Tu je međutim nastala bila nesloga među vjernicima, jer su nekoji zahtijevali da pogani, koji su htjeli postati kršćani, to mogu postati samo vršeći prije Mojsijev zakon. Pavao i Barnaba odlučiše, da je poganima otvoren pristup u Kristovu crkvu i bez prethodnog opsluživanja židovskih obreda. To je bila u to vrijeme veoma važna odluka, jer su upravo sada pogani počeli pristupati u golemom broju u Kristovu Crkvu.

Godine 44. vratiše se i Pavao i Barnaba u Jeruzalem, da donesu tamošnjim kršćanima milostinju koju su bili sakupili u Antiohiji, a koja je jeruzalemskim kršćanima bila potrebna radi glada, koji je među njima bio nastao. I upravo u Jeruzalemu, prigodom jedne otajne svete službe, Duh Sveti naredi tamošnjim crkvenim poglavicama, da mu »odvoje Pavla i Barnabu za djelo, na koje ih je pozvao«. Iz Jeruzalema krenuše njih dva nastajuće godine, uzevši sobom Ivana-Marka, Barnabina rođaka.

Preko Seleucije prevezoše se sada obojica na otok Cipar, u Barnabinu domovinu, gdje su imali toliko muke da uvjere tamošnje pogane, ugrezle u idolopoklonstvo i nečistoću, kako su njihova božanstva kriva, a prava vjera jedino Kristova. Na Cipru se je, među ostalim, zbilo obraćenje rimskog prokonzula Sergija Pavla.

Barnaba s Pavlom s Cipra prijeđe u Malu Aziju, u nakani da naviješta evanđelje u tom teško prohodnom i gorovitom kraju. Tu se odijeli od njih Marko, zastrašen od naporne apostolske službe, a njih dvojica proslijediše tamo s propovijedanjem. U tamošnjem jednom gradu, Antiohiji pizidijskoj, kad su jedne subote ušli u sinagogu, ponudiše im glavari sinagoge da propovijedaju, a oni iskoristiše prigodu

da ih priprave na pravu vjeru. Kad im međutim nekoji rabini postadoše zavidni radi ugleda, koji su uživali, te kad proti njima nagovoriše svjetinu, udaljiše se oni obojica izjavivši: »Budući vi od bijate da čujete riječ Božju, mi ćemo se obratiti poganima« (Dj. Ap. 13, 43—47).

Iz pizidijske Antiohije dođoše u Ikonij u pokrajini Galaciji. Tu naviještahu Krista i Židovima i Grcima, a tu upoznaše i svetu djevicu i kasnije mučenicu Teklu.

Kad se radi progonstva moradoše udaljiti iz Ikonija, sretamo ih u Listri, gdje čudesno ozdraviše uzetog od rođenja. Radi te činjenice toliko snebivanje obuze tamošnje stanovništvo, da ih držahu za bogove: Pavla za Merkura, a Barnabu za Jupitra. Pače htjedoše im i žrtvovati. No malo taj zanos kod svjetine potraje. I ovdje ih počeše progoniti ,dapače na Pavla udariše kamenjem, tako da ga skoro pogubiše.

Odlazeći iz Listre vratiše se opet k nekojim kršćanskim općinama, koje već prije pohodiše po Pizidiji i Pamfiliji, te se preko Atalije vratiše u Antiohiju u Siriji.

No ne ostadoše ni tu dugo, jer moradoše u Jeruzalem na crkveni sabor, kojemu je predsjedao apostol Petar. Svi se apostoli razveseliše kad im Pavao i Barnaba ispričaše o uspjehu i napretku Kristove vjere među poganima. Dapače i sabor odobri njihov postupak glede neobvezivanja Mojsijeva zakona među poganima.

I Marko je bio tada u Jeruzalemu, i kad je čuo o kršćanskim uspjesima posred pogana, požali svoj uzmak i opet se prijavi kao njihov suradnik i suputnik. Pavao međutim nije htio da više uzme u svoje društvo Marka radi njegova otpada. A Barnaba je drugačije mislio. On uza sve nepristajanje Pavlovo uze Marka sobom, i tom prigodom rastao se definitivno Pavao od Marka.

S Markom ode Barnaba u svoju domovinu Cipar. A koliko je Barnaba bio sretan u izboru svoga sudruga, najbolje svjedoči to, što je kasnije Marko postao suputnik Petrov, te konačno napisao Evanđelje i osnovao crkvenu općinu u Aleksandriji.

O Barnabinom daljnjem djelovanju ne govore nam Djela Apostolska ništa. No kršćanska nam predaja govori, da je on propovijedao kršćanstvo također po Egiptu i po Italiji. A crkva u Milanu drži ga svojim prvim apostolom.

Na koncu se opet vrati na Cipar, i kao sijelo svoga propovijedanja izabran glavni grad Salaminu. Videći kako njegova riječ i čudesa privlače mnoštvo Kristovoj vjeri, pobijesniše na njega tamošnji Židovi, te poslije nego su ga na razne načine mučili, napokon ga kamenovaše. Bilo je to 11. lipnja god. 53. ili 54. Njegov vjerni učenik Marko sahrani ga u nekoj pećini. Kako je mjesto njegove sahrane bilo napokon zaboravljeno, svetac se objavi god. 488. Antemu, biskupu u Salamini i naznači mjesto gdje leži njegovo tijelo. Na prsima mu nađoše evanđelje sv. Mateja, napisano hebrejski, što ga je sam Barnaba svojom rukom prepisao. *S. L.*

Sveta smrt

Na 5. veljače ove godine osvanuo je studeni, ali vedri dan kao riblje oko. Tri puna dana prije padao je snijeg, pa je zabijelio brda i doline našeg Hrvatskog Zagorja. Spomenutog jutra župnik L. M. digao se oko osmog sata. Nešto godine, nešto zima prikovala ga uz krevet. Netom se uredio pogleda na prozor kroz kapke i ugleda kola u dvorištu. Namah pomisli: bit je sigurno, da idem bolesniku. I pogodio je, jer u isti čas pokuca i otvori vrata sobe Pero Perić p. Matana. »Dobro jutro, velečasni, majka je po vas poslala, pa eto sam došao«. »Što je blizu smrti?« — prestravljeno će župnik. »Nije baš, ali znate, u onim godinama smrt nije daleko«. »Pa u kojim je godinama?« — zapitat će župnik. »Ne zna ni ona, ni mi pravo, ali po njenom kazivanju približava se devedesetoj«. »Eto — to je, moj Pero, ozbiljno, valja se žuriti. Dok ja uzmem sve potrebito, ti se ogrij kod vatre — vidim da si se od studeni skamenio, i da si zamodrio«. »Hvala, velečasni, ali nemojte ni sebe odnemariti: prije misite, pa se pokrijepite — studno je, a dalek je put«. »Ništa, moj Pero, za mene; ja moram. U ovakim ozbiljnim stvarima ne smijem sebe da gledam — duša je nada sve, nju valja spasiti«.

* * *

Župnik L. M. nije misio. Neki nutarnji glas silio ga je, da se žuri starici. — Pomiluj mene, Bože, po velikom milosrđu svome ... Srce čisto stvori u meni, Bože, i duh pravi obnovi u nutrini mojoj ... Divnoj dakle tajni ovoj, klanjajmo se smjerno mi ... Ove i ostale pobožne molitve opetovao je župnik putem. Ali prekidano, po koji put. Tä, silna studen stisla mu usne ,a ujedljivi povjetarac kao da ga je brijao po licu, a po ušima šibao. I ljudi u kućama čuli su cilik zvonca i izišli su pred kuće, klekli i izgovarali: Svet, svet, svet Isus u presvetom Oltarskom Sakramentu ... Putem nije bilo žive duše, samo su susreli dvije siromašne djevojčice. Nosile su suha granja. Netom spaziše svećenika sa svetom Potpudbinom, baciše snopove u snijeg i na njih kleknuvši, duboko se pokloniše. Divno je i ganutljivo bilo motriti taj prizor! Svuda naokolo prebijeli snijeg, kao i one čiste djevojčice, slika su Onoga, koji sada prolazi pod prebijelim i čistim Prilikama. I svi ovi sa svećenikom kao da su jednoglasno klicali: Blagoslivljajte, rose i mrazovi, Gospodina! Blagoslivljajte, ledovi i snijegovi, Gospodina! Blagoslivljajte, svećenici Gospodinovi, Gospodina! Zajedno hvalite Ga sa mladićima i djevicama i svaki duh neka hvali Gospodina!

Poslije sat teške vožnje napokon prispješe. Uđoše u kuću. Starica je ležala na krevetu. Disala je teško, isprekidano. Uz duboki kašalj ispresijecano je molila na staroj, izlizanoj krunici: Zdravo Marijo milosti puna ... Sveta Marijo, majko Božja, moli za nas grešnike sada i na času smrti naše ... I molila je sada na smrti, jer je molila za života. I domolila je. Eto joj svećenika. Donosi joj sve — za sretnu, svetu smrt. I ispovjedio je i pričestio. A dok je dijelio svetu Pomast,

papinski blagoslov, već je bila kuća puna svijeta. Dakako, da su sinovi i kćeri bile prve, a onda čitav komšiluk. I svi su klečali, svi molili, svi suze ronili. Ta kako i ne bi za tako uzor majkom, za dobrom katolikinjom, za milosrdnom susjedom! Svećenik i kad joj je podijelio papinski blagoslov, starica je još bila pri sebi, ali samo je teško, teško disala. »Sad opetujte, draga sestro, polagano riječi zahvale« — svećenik će: »Dušo Kristova, posveti me — Dušo Kristova, posveti me« — odgovarala je starica tihano, tihano ... Od neprijatelja zlobnoga brani me! — »Od neprijatelja zlobnoga brani me!« — bile su zadnje riječi umiruće. — »Na času moje smrti zazovi me...« Na tom zazivu svećenika — starica je makla usnama, suzu pustila i blago usnula!

»Pritecite Anđeli Božji — namah je svećenik otpočeo — i dođite joj u susret!« Međutim i njemu kao i prisutnima od ganuća orosiše se oči pri tako svetoj, sretnoj smrti dobre starice. Ostavljajući pak svećenik mrtvo tijelo pokojnice, sinovima, kćerama i svima rekao je: »Evo, ovako umire uzor majka, koja je rodila i odgojila osamnaest sinova i kćeri, ovako umire uzor katolikinja, koja je uvijek molila, često se ispovijedala, pričešćivala, a tako revno do najzadnje starosti svake nedjelje i blagdana svetu misu slušala. Istinita je dakle ona: »Kakav život, takva smrt«.

* * *

Sutradan bio je veličanstven sporovod pokojnoj Mariji Perić. Na nj se sve zgrnulo. Kazali su, da nikada takovog pogreba nije bilo u mjestu. I još po tako ljutoj zimi! Sinovi pak i kćeri osim molitve, nahraniše siromahe, i prikazaše Bogu mnoge svete Mise za ispokoj njezine duše. I ovim se najbolje odužiše svojoj uzor majci, uzor katolikinji.

O. Lujo Matijaca.

Po Krunici izbjegnuto samoubojstvo

U jednom samostanu karmelićanskih sestara imala se je izvršiti neka radnja. Bude pozvano više radnika. Sestra nastojnica, iza izvršenog posla, običavala je darovati koji nabožni predmet, naročito Marijinu krunicu. Među tim radnicima bio je jedan prava propalica, koji je bio odlučio da si oduzme život. Uza sve to uze i on krunicu iz ruke dobre sestre i stavi je u džep, zahvalivši joj se. Naveče, odlučivši da izvede svoju žalosnu nakanu, ode na neku klisuru, pod kojom su šumili valovi udarajući o obalu. Prije nego će se strovaliti, turnu slučajno ruku u džep, i pod prste mu dođe krunica. Pomisli: kako bi bilo da se prije preporučim Gospi! I izmoli jednu deseticu presvete Krunice. No gle, u njemu se najednom zbila golema promjena! U njegovu je jadnu dušu sjevnula zraka božanskoga svijetla, i on, taknut milošću Božjom, osudi i zabaci svoju kobnu i zločinačku nakanu. Podvrgnu se poniznoj volji Gospodnjoj i posta uzoran kršćanin.

Merđana, mala Arapkinja

(Afrička misijska pripovijest)

III.

Spahija je trpio u ratu sred mraza i leda. Njegova kratka pisma stizala su često da posjete Jakova u samoći njegovog posjeda i Muhameda u arapskoj kući, čvrsto zatvorenoj. Protekoše dvije duge godine.

»To je njegov rodni grad; nije se ni u čemu promijenio ...«

Muhamed je narastao. Ono je sada dječak od deset godina i zauzima u kući prvo mjesto, koje mu nitko ne diže. Merđani će skoro biti 7 godina. Djevojčica visokog rasta, nešto prenježna, garava lica, ima pravilne poteze svog oca i dva krasna crna oka, dva onako lijepa duboka oka, u kojima se odrazuje bistra i slatka duša. Međutim je Mer-

đana još uvijek ostala mala bezbrižna Arapkinja, bez naobrazbe i bez ideala. Svježa joj narav nije doista bez draži, ali ona nezna da izvede ništa. Rat joj ne zadaje velike brige. Još je premlada, a uostalom u svome naivnom dječjem povjeravanju zna za sebe reći spokojno: »Moj otac je otišao u rat; kad svrši rat, povratit će se«. Radi toga nikakva je sumnja ne plaši.

Međutim, oko nje je trajno nešto nemirno. Mjeseci prolaze a da ne donesu vijesti o odsutnom Đelulu. Ni sam Jakov nije primao ništa i pisao je Muhamedu: »Kad će stignuti Đelul?...« Na žalost, to se nezna...

Stariji brat poče da ide naokolo, da se savjetuje, da s raznih strana traži obavještenja. Uvijek mu stiže jedan te isti odgovor: spahijina regimenta bila je pred koji mjesec u jednom napornom pothvatu sasječena. Nije se moglo naći nego veoma malo ranjenika, mrtvih je bilo puno, a neprijatelj nije nikoga zarobio. Đelul je bio zabilježen među nestalima.

Jakov nastavi s istraživanjem. To je bilo bezuspješno; ni na jednom bojištu ne nađoše mu brata. U ovoj neizvjesnosti proteče jedna bolna godina, a tada i zadnjih nada nesta: Spahija Đelula nestao je pred osamnaest mjeseci i on spava vječnim snom u kojem zaboravljenom kraju francuske zemlje...

Ne nameće li ta smrt stricu i kršćaninu težke obveze?... Što da se radi?... On ne može da napusti svoj vlastiti dom i da se udalji s ravnice koja mu je postala domovinom... A opet obećao je da će paziti, da će štititi... Moguće je samo jedno... primiti u svoju kuću udovicu i troje siročadi; tako će se izvršiti posljednja volja iscenulog.

I jednog jutra Jakov se dade na put. Odstunost će mu potrajati više dana, jer treba imati srca kako da otrgne iz kuće one koje je htio da pomogne. Nadalje ga u prvom redu potiče jedna bolna zadaća: Da iskušanoj obitelji dojavi kobnu vijest i tako rasprši posljednje nade. Tužni glasnik Jakov polako odmiče krivudastim ulicama arapskog grada. To je njegov rodni grad; nije se ni u čemu promjenio... Sve mu je tu domaće... Eto tu je onaj sunčani trg, na kojemu se igrao kao sitno dijete, a na kraju te male ulice njegova očinska kuća... Ruka mu pokuca na vrata starog doma:

— Aškun? (tko je tu?) zapita neki ženski glas.

— Otvaraj! — odgovori Jakov.

— Aškun? — nastavi isti glas.

Muhameda nema ... a dvije žene, odane strogim običajima, ne usuduđuju se otvoriti neznancu koji lupa. Jakov prepozna majčin glas:

— Otvori! — Ja sam Kader, tvoj sin.

Iza vratiju začu se najprije jedan uzvik, a zatim šaptanje: Zineba i Fatima se savjetovahu...

— Nosim ti vijesti o Đelulu.

— Ah!...

Tamno lice neke stare žene ukaže se kroz otvor rešetke; začu se škripanje prijevornica; kobni stranac progovori napokon:

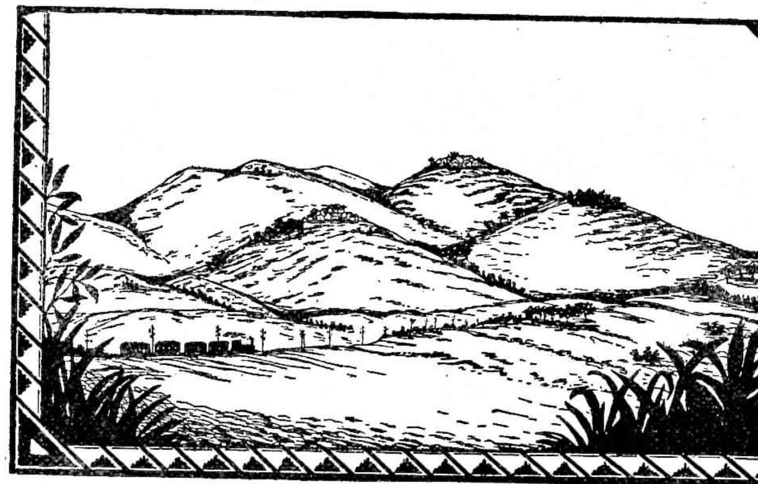
— Zdravo da ste! — reče dolazeći.

— I ti da si zdravo!

— Vaši dani neka budu sretni!

— I tvoji dani da budu usrećil Kako si?

— Ja sam Bogu hvala dobro! A kako je cijela obitelj?

»Uzeše vlak; prvi put u životu ...«

— Svi su Bogu hvala dobro! Bog nek te poživi! Dobro nam došo! Alahov nas je blagoslov pohodio!

— Bog nek vam dade zdravlja!

— A gdje je Đelul? — zapitaše nemirno obje žene.

— Jadni li smo! — uzdahnu Jakov. Nesreća nas je snašla; Bog nas kuša...

— O sinko moj, govori mi istinu! Jeli on stigao? Gdje je Đelul, život moj? Teško mi je bez njega.

— Bog nam je gospodar. On nas je stvorio i postavio na svijet i mi smo ništa pred njim, slični slabašnoj stabljici. On uzimlje naš duh kad on hoće... Smrt je snašla Đelula; smrt nam je odnijela moga brata!

— Đelul mat! (Đelul je mrtav) — kriknuše majka i žena i njihovo oštro žestoko naricanje odjekivalo je cijelom kućom. Iz njihovog bolnog srca izlazili su i miješali se uzdasi s naricanjem:

— O nesreće! O strašnog dana! O Gospodine Bože! Jadnih li nas! Đelul mat!... umro je moj sin!...

Ugasnulo je moje svijetlo!
Žalošću sam ispunjena!
Žalost je obuzela moju dušu; žalost me guši!
O Bože smiluj se mojoj duši!
Svi umiru; umire starac, umire mladić

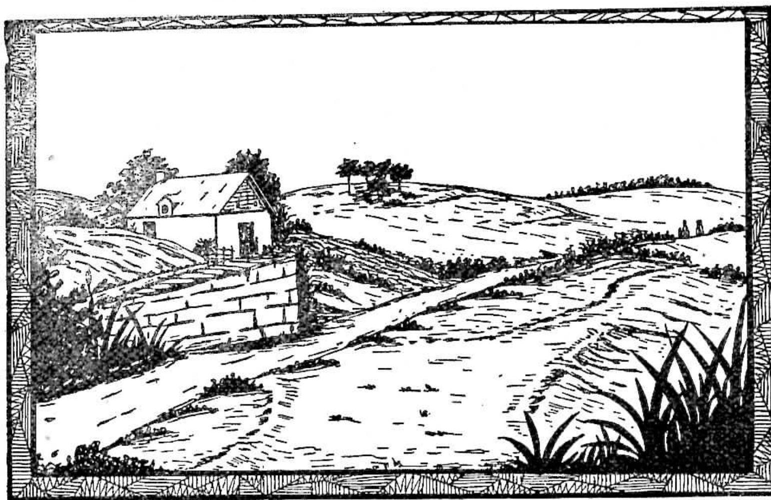
Kad je otišao, srce mi je bilo u tjeskobi
Njegova smrt u crno je zavila moju dušu.
Bog je nad nama...

I dugo je vremena u teškom i gorkom plaču izbićala njihova duboka žalost; prodirala je u susjedne kuće, širila se drugim, ženskim glasovima i one su se pridruživale tuzi i žalile nesreću Đelula i njegovih.

Međana i Safija gledahu tužna srca sve to; njihova je bezbrižna duša naslućivala nesreću. Kad su navečer izišle iz kuće, njihove dvije sitne sjene održavale su se jedna iza druge u malim krivudastim ulicama i ozbiljno govorahu prijateljicama koje sretahu: »Mat baba« (otac je umro).

* * *

»Umro je moj otac!« Merđana je to ponavljala često, od kako je njezin stric došao da navijesti tužnu vijest. To ona može da reče i u ovaj odlučni čas, kad za zadnji put njezina gola noga prelazi kućni prag. Gdje dakle ide naša mala Merđana? Prema tuđem nebu, prema nepoznatom... »K momu stricu!« — Jel to daleko — da, bajid jaser (veoma daleko).

»Evo nas!« ... Pred njima je kuća okružena mršavim eukaliptima.

Za djetetom otidoše ostali: Jakob koji ide ništa ne govoreći; Zineba kojoj srce uzdiše za sinom Đelulom; Fatima, ustrpljiva, predana i poslušna onomu koji zapovijeda nad njom, zatim Mahamed koji kao da ide na neko istraživanje i Safija koja nasmješkano trčkara držeći svoju ručicu u ruci stričevoj.

Uzeše vlak, prvi put u životu, i stigoše pred noć u veliku ravnicu koja na daleko okružuje plavi uarseniški gorski lanac. Sunce je uprav zapadalo za dugom i mirnom ravninom pokošenih livada. Srpanjska sparina pritiskala je putnike koji se osjetiše veoma umorni. Uputiše se šutljivo prema novom domu, koji im je Jakov rukom naznačivao. U toj tihoj, drijemljivoj prirodi ne čuje se ništa nego šum koraka po suhoj travi i zvuk grivna što se međusobno udaraju na dvjema ženama.

»Evo nas!«... Pred njima je kuća okružena mršavim eukaliptima i niskim rogačima. Zraka svijetla ulazi kroz zatvoreno okno i na pragu ukažu se dva tamna lika: Jakovljeva žena i jedna od njegovih kćeri.

U kršćansko ognjište ulazi muslimanska obitelj, i onaj što širom otvara sva vrata svoga doma, nazrijeva neki još draži i bolji dolazak: dolazak kršćanskog života u ove bolne duše.

Majke, pročitajte!

Nema mnogo godina da je u nekoj francuskoj novini izdano ovo ganutljivo pismo. Pisao ga je mladi francuski časnik. U djetinjstvu stavio ga je u otac u vojničku školu. Tu se nije govorilo ni o Bogu ni o vjeri. Sreća za njega, da je na majčinom krilu usisao živu vjeru i molitvu. Ode u Kolumbiu i tu bude u nekom prevratu ranjen. Tada se sjeti vjere, pokaje se i ispovijeđen umre. U bolesti napiše pismo svojim roditeljima. Evo ga:

Predraga moja majko!

Nijesam namjeravao ,da ti napišem ovo pismo, znajući, da će te veoma ražalostiti. No razmišljajući malo bolje, odlučio sam da ti pišem, siguran da će moje riječi utješiti tvoje srce kao prave kršćanske majke.

Veoma sam teško ranjen i još mi je malo života. Možda kad budeš čitala ovo pismo, mene neće biti više. Zašto sam ti rekao ovu vijest? Gore bi bilo, da si je dobila drugim putem; a glavni razlog je, jer trebam tvoje molitve. Siguran sam da ćeš ih od sada dnevno namijenjivati za mene. Moli mnogo za mene, jer mi mnogo treba. Budi jaka, mamo, uvjerena da je moja smrt blagodat za tebe i za mene...

Bio sam potpuno zalutao; najgore mane bile su okovale moju dušu. Moja vjera, vjera koju si mi ulila u djetinjstvu, potpuno je bila iščezla. Ostao mi je samo očaj. Nijesam vjerovao u Boga. Da sam ovako proslijedio, gdje bih dospio? Na sreću, ili bolje, po milosrđu Božjem bio sam namješten u katoličku obitelj i neki svećenik je rasvijetlio moju savjest. Nek je blagoslovljen! Svojim divnim poukama rastjerao je tamu moje pameti! Kojom blagošću nije liječio rane mojega srca! Utješi se, mama, i blagoslivljaj Boga. Jutros sam primio svetu pričest. Sretan sam i kličem od radosti. Gledam u smrt kao u svoje uskrsnuće.

Sve moje nesreće, posljedica su trogodišnjeg prebivanja u vojničkom kolegiju. Ondje se poučavala samo mržnja na Crkvu. I započeo sam mrziti svećenike, uvjeren iskreno, da istrijebljenje njihovo bila bi sretna era (događaj) za Republiku. Moji drugovi mislili su isto. Ako nadodam, da su svojim sensualnim naukama potpaljivali naše mladenačke strasti, lako ćete shvatiti, kuda nas je to vodilo. Imala si pravo, kad si se opirala da uđem u kolegij. Sjećam se, da si nekoliko puta i plakala; ali moj otac (nek mu Bog oprosti, kao što mu i ja opraštam), htio je svim silama, govoreći, da ću tu jedino primiti osobiti i slobodni odgoj. Ja i moji drugovi smo se prevarili i to gorko. Ne bijaše ono kolegij nego klub (skup) revolucionera. — Ne dopusti da moja braća budu odgojena u onom kolegiju, jer bi bilo bolje da ostanu u vječnom neznanju.

Duboko sam se pokajao za moje grijehe i nerede. Rekao sam vam čistu istinu. Bog znade, da bih ja u ovom času želio popraviti što sam učinio i posvetiti moj život Onomu, koji me je stvorio. Oprosti mi, mama, oprosti radi ljubavi Božje! Oprostite i onima, koji su uzrok moje nesreće, kao što im i ja opraštam od svega srca. Molite mnogo za vašeg milog i nesretnog sina ....

*

Što bi bilo od njega, da nije imao ovakvu majku?! Bio bi svršio strašno, kao i svi bezvjerci ili iz puške, ili bacio se niz klisuru, popio otrov ili pao u skrajni očaj. Jao roditeljima, koji se ne brinu za odgoj svoje djece. Bog će ih kazniti i na ovom i na onom svijetu!

Zato roditelji, davajte svoju djecu u katoličke škole. Pokažite svima da ljubite svoje katoličke škole i da ih ne ćete pod nijednu cijenu ostaviti. Svi se sakupite na obranu katoličkih škola. Ujedinjeni doviknimo svim neprijateljima tih naših svetinja: Uklonite se, jer će vas naša katolička svijest pregaziti. Prije živote, nego katoličke škole. Masoni, zaludu lomite zube. Tvrdi je to kamen. Svi smo kao jedan. Preko naših trupla moći ćete tek n e k a k o uspjeti.

Rando.

Spašen po krunici

God. 1870. njemačka je ratovala s Francuskom. Jedan francuski vojnik, dok je u izvidničkoj službi bio odmakao dosta prema neprijateljskim položajima, opazi neke večeri jednog njemačkog vojnika, kako se uklonio daleko od svoje regimente, i kako se odmara pod jednim drvetom, ne misleći na opasnost, kojoj se je time izlagao. Da pucam!.. To je bila misao koja je spontano sjevnula u glavi francuskog vojnika. I baš je bio naciljao, spreman da odapne oroz na pušci, kad upravo u tom času opazi, kako Nijemac vadi iz džepa Krunicu, njome se križa i hoće da je pobožno moli. Tad mu dođe misao: »Možda ovog časa i moja majka moli za mene Krunicu«. I spusti pušku, te tako poštedi život neprijatelju, u kojemu nije odsada vidio drugo nego kršćanina, brata.

PO KATOLIČKOM SVIJETU

Osnutak zagreb. diecez. Vijeća Katoličke Akcije. Ono što su pretprošlog Božića u zajedničkoj svojoj poslanici najavili oba nadbiskupa u Zagrebu, to je eto sada ostvareno. Kroz ovo vrijeme Katoličku Akciju u zagrebačkoj diecezi vodio je lično sad nadbiskup-koadjutor uz pomoć veleč. Jesiha i prof. Oršanića. Sada je međutim koadjutor preuzv. dr. Stepinac imenovao konačno slijedeći odbor Diecezanskog Vijeća Katoličke Akcije: generalni duhovnik preč. Pavao Jesih; predsjednik dr. Ivo Protulipac; potpredsjednik Luka Perinić; tajnik dr. Stjepan Podolšak; blagajnik Vlasta Arnold. Ostali članovi Vijeća jesu: Petar Grgec (domagojski muški seniorat), Antun Šenda (križarsko starješinstvo), Marija Ljubić (domagojski ženski seniorat), Marija Stanković (križarske starješice), dr. Vladimir Cicak (dijecezansko okružje muževa), dr. Božena Deželić (domagojsko okružje žena), Sofija Budić (dijecezansko okružje žena), Stjepan Ramljak (seljačko radničko križarsko okružje), dr. Ferdo Fuchs (domagojsko omladinsko okružje), Ivka Marušić (domagojsko djevojačko okružje), Dragutin Grganić (domagojsko đačko okružje), Mila Šojat (domagojsko okružje učenica), Bosiljka Jugović (đačko okružje križarica), voditelj kancelarije Antun Metzger.

Kip sv. Ivana Boska u vatikanskoj bazilici. Prošlog je mjeseca u vatikanskoj bazilici sv. Petra, uz kipove drugih svetih utemeljitelja Redova, postavljen također kip utemeljitelju salezijanskog Reda. Njegov je kip postavljen iznad samog brončanog spomenika sv. Petra. Težak je čitavih 220 metričkih centi, a po tome možemo zaključiti i njegovu golemu veličinu.

Umro dominikanski učenjak. Dne 6. siječnja u dominikanskom samostanu Saulchoir u Belgiji preminuo je spokojno dominikanski čuveni povjesničar o. Mandonnet u svojoj 78. godini života. Na njegovo stupanje u dominikanski Red odlučnu je ulogu igralo čitanje djela o. Lacordaire-a. Radi izgona Redova iz Francuske svršio je svoje nauke najprije u Španjolskoj, zatim u Tirolu, a konačno na Korsici. God 1891. pozove ga sveučilište u Friburgu u Švajcarskoj da zauzme stolicu crkvene povijesti, gdje je on ostao dugi niz godina istaknuvši se svojim djelima iz crkvene kulture srednjeg vijeka. Kao profesor bio je u isto vrijeme sjajan predavač i dubok mislilac. Neka ga Svemogući nagradi vječnom nagradom u raju!

Kardinal Pacelli postao dominikanski trećoredac. Nedavno je državni tajnik Svetog Oca kardinal Eugen Pacelli stupio u dominikanski Treći Red. U Red ga je primio general Reda o. Gillet. Dao Svevišnji da odličnom radniku u vinogradu sv. Crkve i taj korak bude izvorom novih Božjih milosti, koje su mu toliko potrebite za uspješno vođenje odgovorne i delikatne službe, koju mu je Sveti Otac Pio XI. povjerio!

Rad engleskih dominikanaca oko crkvenog jedinstva. Pred kratko vrijeme u engleskom dominikanskom samostanu sv. Augustina u Romogate počeo je izlaziti četvrtgodišnji časopis namijenjen proučavanju i zbliženju istočnih crkava pod imenom »Eastern Churches Quartely«. Tu se među ostalim upozoruje na to da i katolici moraju pokazivati sve više interesa za istočne nesjedinjene crkve, naročito otkad su se anglikanci počeli za njih sve više interesirati i sklapati veze. Napose je interesantan članak jednog engleskog svećenika, koji piše da se je obratio upravo dok je još kao anglikanac imao nalog da se bavi tim pitanjem i kako ga je proučavanje dovelo do zaključka, da je pravo sjedinjenje moguće jedino pod okriljem katoličke crkve.

Nova divna riječ predsjednika Roosevelta. Euharistijskom kongresu u Cleveland poslao je predsjednik Roosevelt, inače protestant, poruku u kojoj uz ostalo veli: »Vjera krijepi sve, jer ona uči da smo svi sinovi jednog zajedničkog Oca nebeskog i da nas taj otac pomaže. Bez Njega ne može dugo trajati ni jedan posao«. Pak dalje nastavlja: »Kongres i vjerska zborovanja nužni su za dobro našega naroda i naše zemlje«.

Uspjeh gradnje crkava u Parizu. Kako je bilo i u »Gospinoj Krunici« javljeno, pred par godina pariški nadbiskup kardinal Verdier bio je pokrenuo akciju za gradnju nekih šezdeset novih crkava u Parizu, i to većinom u njegovoj periferiji. Ta je međutim akcija potpuno uspjela. I ne samo da je ona uspjela, nego su dapače podignute 73 nove crkve. Kako sada javljaju, pariški nadbiskup hoće da taj broj podigne na ravno 100. Ovi francuski uspjesi neka i nas bodre da ne sustanemo u akciji oko podizanja novih crkava, nego dapače da neprestano mislimo na nova poduzimanja na tom važnom polju katoličke djelatnosti!

Uzorni katolički aviatičar. Još je svima u sjećanju uspjeh poljskog aviatičara Stanislava Karpinskog. On je naime preletio iz Poljske u Australiju. Dan prije letenja čitao je proveo u povućenosti i sabranosti u jednom poljskom sjemeništu. Toga je dana također proveo par sati moleći pred slikom bl. Gospe. Na dan njegovog odlaska čitana je u tom sjemeništu također sv. Misa za uspjeh njegova leta, a po njemu je poljski primas Alond poslao poslanicu australskim Poljacima.

Kineska Katolička akcija. Koliko je u samoj poganskoj Kini već napredavao rad na organizaciji Kat. Akcije, najbolje dokazuje činjenica, da je tamo bio održan nedavno prvi kongres Kat. Akcije. Sudjelovanje je bilo veoma veliko, i živo se je raspravljalo o najzgodnijem načinu širenja kršćanske prosvjete u toj zemlji. Prisustvovao je i apostolski delegat Zinina.

Križ ponovno unesen u mađarske visoke škole. Poznato je, kako je pred nekih 15 godina u Mađarskoj križ bio uklonjen iz škola. U niže škole međutim križ je bio kasnije povraćen, a sad je eto vraćen i u tamošnje najviše učevne zavode. Prigodom postavljanja križa na sveučilištu u Budimpešti, kojeg je svojom zakladom bio obdario mađarski bivši primas i kardinal Pazmany, održalo se je naročita svečanost, u kojoj su uzeli učešća ne samo katolički, već i nekatolički profesori.

Nove crkve u Engleskoj. Kroz posljednjih niti sto godina u Engleskoj je sagrađeno 1870 novih katoličkih crkava. God. 1840. bilo je u Engleskoj skupa s Valesom samo 460 kat. crkava. Danas svih crkava katoličkih ima 2.339. Uporedo s time rastao je i broj svećenika: god. 18?0. bilo ih je 788, a danas ih ima oko 5000! Što ne može svijest i požrtvovnost katolička!

100.000 obraćenika kroz tri godine! U dvjema afričkim teritorijima koji su pod belgijskom upravom, i to u Ruandi i Urundi, tamošnji dominikanski misioneri doživjeli su kroz same tri godine izvanredan uspjeh: broj katolika narasao je od 78 hiljada na 176 hiljade. Radi oskudice misionara-svećenika njihov broj nije se međutim mogao povećati nego od 42 na 60. Molimo Gospodara žetve, da pošlje radnike u vinograd svoj!

Nastojanje oko katoličkih zvanja u Španjolskoj. U posljednje vrijeme, uslijed veoma nepovoljnih prilika za crkvu počela su opadati svećenička zvanja u Španjolskoj U broju sjemeništaraca to se vidno opaža, a u posljednjih 5 godina bilo je 28 po sto manje svećeničkih ređenja. Pred koje vrijeme bila je radi toga udešena jedna sedmica, posvećena isključivo radu na promicanju svećeničkih zvanja. U tom cilju skupa su surađivali biskupi, svećenici i vjernici.

KRUNIČARSKI ŽIVOT

PROSLAVA PAPINA DANA I DVOSTRUKOG GODA ZAGREBAČKOG NADBISKUPA.

Kao što prošlih godina, tako su i ove godine zagrebački kruničari htjeli da i vanjskim načinom posvjedoče i manifestuju svoju ljubav i odanost zajedničkom Ocu, Piju XI. U tu svrhu priređena je dne 9. veljače u 11 sati u Kažotićevoj dvorani u Maksimiru svečana matineja. Ovogodišnja kruničarska proslava papina dana spojena je s proslavom dvostrukog goda sijedog zagrebačkog natpastira dra Antuna Bauera. Radi toga sama akademija dobila je još veće i osobitije obilježje.

U određeni sat dvorana je bila do kraja ispunjena samo odraslijom publikom, koja je s vidnim očitovanjem svog zadovoljstva davala dokaz svoje iskrenosti i ljubavi.

Najprije se je na ukusno dekoriranoj pozornici, sa papinom i nadbiskupovom slikom, pojavila djevojčica Mira Padjen, koja je sa zrelim shvaćanjem i toplim osjećajem deklamirala jedan veći odlomak iz pjesničkog djela dra Ferde Rožića »Ave Victor«, posvećena papi i papinstvu. Mala je deklamatorka u tu deklamaciju unijela cijelo svoje biće, te je tako uspjela da dade točnu interpretaciju. Opći aplauz bio je zato potpuno zaslužen.

Zatim je stupio na pozornicu toplo pozdravljen prof. dr. Rudolf Horvat, koji je u svom jednosatnom govoru poznatom svojom vještinom i neusiljenom prirodnošću iznio, što Crkva katolička i papinstvo znače u historiji i životu hrvatskoga naroda, a zatim je prikazao lik zagrebačkog nadbiskupa dra Bauera. Teško je reći, koja je strana govora dra Horvata bolje uspjela. Svakako, što je glavno, učeni je govornik potpuno uspio da svojim slušateljima jasno i pregledno iznese sve, što se tiče i jednog i drugog predmeta. I pun sat predavanja protekao je kao malo časaka, a najbolji dokaz zahvalnosti pre-

davaču jest onaj spontani pljesak, koji je popratio konac govora dra R. Horvata.

Napokon, kao i drugih godina, ova je matineja bila uveličana izvedbama Ćirilo-Metodova kora. Krasne i meke melodije istočne Crkve kružile su dvoranom, ispunjujući duše visokim umjetničkim užitkom. A dirigent prof. Komarevski svojim neobično stručnim vođenjem zbora dao je i opet dokaz velikih muzičkih sposobnosti.

Sa ove matineje razišli su se zagrebački kruničari i ostali vjernici noseći u svom srcu učvršćenu i produbljenu ljubav prema svojoj Crkvi i njenim pretstavnicima, spremni za nju na sve žrtve.

Povodom ove svečane kruničarske priredbe bila je Svetom Ocu preko beogradske Nuncijature upućena ova brzojavka:

Apostolska Nuncijatura

Beograd.

Priređujući svečanu kruničarsku matineju u počast Kristova Namjesnika Svetog Oca pape Pija XI. zagrebačka kruničarska društva uz golemo učestvovanje građana izriču Svetom Ocu svoju sinovsku vjernost i upravljaju Bogu tople molbe za dobro svete Crkve.

Odani kruničari.

NAŠI DOPISI

UDBINA (Lika). — Život Bratovštine presv. Krunice. Od 17. do 23. travnja 1933. održavali su u našoj župi sv. misije o. Lujo Matijaca i o. Jordan Viculin. Tom prigodom ustanovili su u našoj župi Bratovštinu sv. Krunice. Od tada duhovni život pošao je vidno na bolje: crkva je uvijek puna u nedjelje i blagdane, krunica se moli u kućama i crkvi, a broj se svetih Ispovijedi i Pričesti znatno povećao. Kroz ovo vrijeme naše je društvo održalo mnogo priredaba. Prošle godine dobavili smo krasan barjak sv. Krunice, koji je stajao 3.500 dinara, a izradile su ga Časne Sestre u Mariboru. Dakako, da naša Bratovština dobro napreduje i da je u njoj vjerski život bujan, to moramo prepisati najprije Bogu i Bl. Djevici, a onda velikom maru i nastojanju našeg župnika vlč. Keslera.

Ovdje nas okružuju tolike poteškoće u borbi za sveta načela, ali se ne bojimo, oboružani smo moćnom zaštitom Majke Božje sv. Krunice. Ona nam neka bude pravilo i ravnalo u borbi ovoga života do vječne, beskonačne pobjede u raju.

SLAVETIĆ. — Svete misije i osnutak novih vjerskih društava. Od 2. II. t. j. od Svijećnice do 8. II. održali su oci misionari: o. Petar Domančić i o. Jordan Viculin svete misije u župi Slavetić blizu Jastrebarskog. Koliki je bio odziv i duhovni plod, svjedoči sama činjenica da se čitava župa s Bogom pomirila i vjerski obnovila. Ova činjenica jest to značajnija, što ima blizu 80 godina otkako u ovoj župi nijesu se držale svete misije. Sa svim tim i usprkos nepovoljnom vremenu, koje je većinom vladalo u vrijeme misija, ipak su ljudi i ujutro i poslije podne hrlili u crkvu na misijske propovijedi u neobično golemom broju i pristupili na svete Sakramente. U vrijeme misija osnovana su dva vjerska društva, i to: a) bratovština presv. Krunice i b) bratovština (vojska) presv. Imena Isusova protiv psovke

i kletve. U prvo društvo prijavilo se oko 300 osoba jednoga i drugoga spola, a u drugo društvo oko 100 samih muškaraca. Izabrana je i uprava jednoga i drugoga društva i određeni su mjesečni društveni sastanci i mjesečne pobožnosti, i to: za kruničarsko društvo u prvu nedjelju mjesečnu, a za vojsku presv. Imena Isusova u drugu nedjelju svakoga mjeseca. Naknadno će se osnovati pojedini ogranci kruničarskog društva, i to posebno za dječake i djevojčice, posebno za djevojke (djevojačko kruničarsko društvo) i posebno za žene (materinsko kruničarsko društvo). Onda će od pretstavnika svih društava biti formirano župsko vijeće Katoličke Akcije.

Ima velike nade, da će vjerski život ove župe pod gorljivim nastojanjem vlč. g. župnika krenuti pravcem preporoda i napretka.

DRAGA. — Izvještaj Kruničarskog društva. Kruničarsko društvo u Dragi (kraj Sušaka) osnovano je za vrijeme blagotvornog djelovanja sv. misija održanih po o. Jordanu Viculinu i o. Luji Matijaci od 26. X. do 1. XI. 2934. godine. U društvo se upisalo oko 100 članova, većinom starice, žene i omladina. Budući da je o. J. Viculin želio da se u Dragi osnuje omladinska sekcija Ž. K., predao je to u ruke br. Banku Viktoru, Bonetiću Kuzmi i Perkoviću Antunu, koji su sazvali svu omladinu upisanu u društvo na osnivački sastanak u župni dvor 26. siječnja o. g. Na sastanak je došlo preko 30 članova. Brat Banko Viktor je na sastanku rastumačio članovima cilj društva i govorio je o Krunici uopće a napose o osnivaču kruničara o sv. Dominiku. Zatim je članove upoznao sa pravilima i sretstvima kojima kruničari postizavaju svoj cilj. Iza toga izvršilo se upisivanje u društvo, kome se je izabrao privremenim vođom br. Banko Viktor, a zapisničarom Perković Antun i odmah se sazvalo I. glavnu skupštinu. Prva glavna skupština održala se 3. veljače u župnom uredu, gdje su se privolom upravitelja društva, župnika vlč. g. Vjenceslava Potočnjaka, koga je proglasio upraviteljem društva o. Jordan Viculin, stalno održavali sastanci. Na samoj su se skupštini još jednom pročitala pravila i izabrao odbor društva. U odbor su ušli: pretsjednik: Banko Viktor, potpredsjednik: Anica Perić, tajnik: Perković Ante, blagajnik: Bonetić Kuzma, revizor: Margan Dušanka. Na skupštini se zaključilo da se ima plaćati članarina 2 dinara mjesečno i da se imaju sastanci održavati svake druge nedjelje. I tako se sastanci održavali svake druge nedjelje do 8. travnja, jer je tog dana na odborskoj sjednici zaključeno da se imaju održavati 4 puta mjesečno t. j. svake nedjelje. Od osnutka pa do danas održano je 10 odborskih sjednica i 32 društvena sastanka. Na sastancima je kroz to vrijeme bilo održano 15 deklamacija i 15 predavanja, od kojih moram na pr. da spomenem predavanje o potrebi vjere, o Josipu Jurju Strossmayeru, o Papinoj nepogrješivosti, o majci, o starokatolicizmu, o neredu i klatarenju današnje mladeži, vjerske prilike u Istri, o značaju barjaka itd. Većinu ovih predavanja održali su br. Banko Viktor i Banko Ivan. Predavanje »Vjerske prilike u Istri« održao je domagojac br. Sironić. O značaju barjaka govorio je križar br. Emil Kraljić na sastanku prigodom blagoslova barjaka. Kroz to vrijeme je društvo bilo na dva izleta i to u Cerniku i na izvoru Riječine, dok je sam odbor bio dne 5. IV. u Sv. Mateju prigodom tamošnjih sv. misija da referira u kratko rad društva o. Jordanu Viculinu. Dne 15. travnja posjetio je društvo o Jordan Viculin. Na tom je sastanku osnovan muški i ženski podmladak. Prisustvovali smo također na sprovodu dr. Rudolfa Echerta prigodom prenosa njegovih posmrtnih ostaataka iz riječkog na trsatsko groblje. Na grob pokojnika položili smo vijenac sa natpisom: »Velikom Hrvatu i uzor katoliku — Kruničari Draga«. Tom prigodom posjetili su

naše društvo o. dr. Sibe Budrović, prof. o. Orlandini, Modrušan Dragutin stud. i Cividini Rudolf gimn. Dne 23. kolovoza ostali smo bez pretsjednika, jer je br. Banko Viktor morao u Zagreb na nauke. Na njegovo mjesto došao je br. Banko Ante, koji je do danas bio vođom društva. Na dan 22. rujna bio je svečani blagoslov barjaka, komu je kumovala gđa Emilija Martinović. Prema društvenim pravilima na odborskoj sjednici održanoj dne 15. studenog 1935. imenovali smo počasnom članicom kumu barjaka gđu Emiliju Martinović, radi njene moralne i materijalne pomoći društvu. Istog dana imenovali smo i Banka Viktora počasnim članom radi njegovog ustrajnog i požrtvovnog rada za društvo. Dne 26. prosinca sazvao je br. Banko Viktor izvanredni sastanak, koji je bio veoma brojno posjećen. Na tom sastanku ustrojilo se Gospojinsko (materinsko) kruničarsko društvo na temelju novih kruničarskih smjernica i izabrala se uprava nad cijelim kruničarskim društvom, kojoj je na čelu upravitelj vlč. g. Vjenceslav Potočnjak, pretsjednik: s. gđa Nadala Smokvina, potpredsjednik: s. gđa Katarina Veselić, tajnik: br. Ante Perković, blagajnik: br. Kuzma Bonetić, revizori: Oliva Margan i Štefanija Rahelić. Društvo je sa novom upravom oduševljeno za naše kruničarske ideale, te će sada jakim poletom i revnošću raditi na tome, da postigne što prije svoje uzvišene ciljeve pod blagim i svemoćnim okriljem Marije Kraljice presv. Krunice.

Tajnik: **Ante Perković.**

DOPRINOSI ZA KRUNIČARSKU GLAZBU U ZAGREBU

Po Din 100: Dominikanski provincijalat (Split), Gospojinsko kruničarsko društvo (Maksimir), Krešimir Pećnjak, Antun Res, dominikanski samostan (Šibenik), dr. Sibe Budrović (prvi doprinos).

Po Din 82: Sabrali članovi Omladinskog kruničarskog društva u Maksimiru.

Po Din 72: Dio iznosa od priredbe srednjoškolskog ženskog kruničarskog društva u Maksimiru.

Po Din 55: Dio iznosa od priredbe srednjoškolskog muškog kruničarskog društva u Maksimiru.

Po Din 50: Silva Šintić, Miho Pušić, dr. Janko Šimrak (doprinos za mjesec siječanj), dr. Milan Rogić, Juraj Petroci, Mali kruničari i kruničarke u Maksimiru, Hela Ružić, Društvo Srca Isusova u Sušaku-Dragi, Janko Barlé, dr. Pavao Lončar, dr. Josip Andrić, Gvido Kastner, Kuzma Moškatelo.

Po Din 10: Rudolf Devidé, N. N., Tone Peran, Josip Gross, Ivan Borovčak, dr. Janko Penić, prof. Luka Perinić (doprinos za mjesec prosinac 1935.), dr. Dujmović, Vlado Sironić, Josip Mojsec, Josip Turzan, N. N., obitelj Valković, tvrtka Blockner, prof. Kropek, dr. Marije Matulić (doprinos za mjesec siječanj), dr. Ferdo Fuks (doprinos za mjesec siječanj), dr. Mijo Maričić (doprinos za mjesec siječanj), Stjepan Novosel (doprinos za mjesec siječanj), Stjepan Kelez.

Bog platio plemenitim darovateljima! Kraljica presv. Krunice pomagala ih svojim zagovorom!

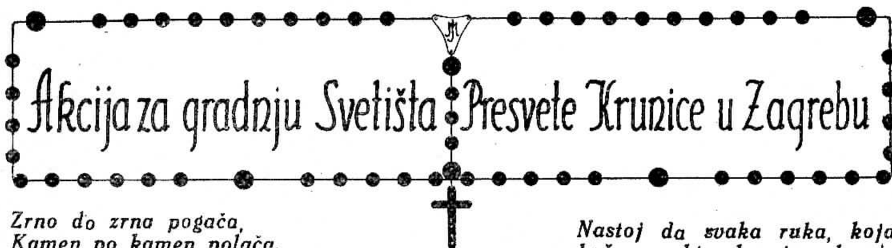
(Nastavak slijedi)

KNJIŽEVNOST

»Zemlja umire«. Seljački roman od Renè B a z i n a. S francuskog preveo Vojmil Rabadan. Naslovna stranica K. Ružička. Izdanje Knjižnice Dobrih Romana, Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21. Str. 168. Cijena 30.— din. (platneni uvez sa zlatnim natpisom din 10.— više).

Ovaj je roman u Francuskoj izdan u tristo izdanja, prenesen je na kazališne daske, i na kinematografsko platno, a dakako da je preveden na mnoge jezike (u slovački ga je preveo sam Izidor C a n k a r. Bazinova se djela čitaju u slast, i za njima se jagme najviši krugovi čitača, ma da je autor prvi književnik, pače nježni pjesnik i iskreni kršćanin. Njegovi romani nijesu »literatura s tezom«, on čak kako piše Abbè Calvet — »nema naivne iluzije optimista o dobroti čovječjoj i o sreći, ali on zna da se može svladati zlo, nastojanjem i postići strpljivom voljom moguće radosti. On ima povjerenje u čovjeka i u sutrašnjicu to je dobra metoda, da živiš s ljudima, da živiš danas«. To je razlog da se Bazinovi romani, a napose roman »Zemlja umire«, unatoč ili baš radi općeg savremenog cinizma i pesimizma ne prestaju izdavati, prevoditi, prikazivati i gledati, čitati i voljeti.

PRILOG:

Zrno do zrna pogača,
Kamen po kamen polača.

Nar. poslovica.

Nastoj da svaka ruka, koja pobožno prebire krunicu, daruje samo jedan dinar mjesečno, pak ćemo već slijedeće godine podići u bijelom Zagrebu velebni hram Majci Božjoj presv. Krunice.

DAROVI ZA GRADNJU SVETIŠTA KRALJICE PRESV. KRUNICE U MAKSIMIRU

Din 265: Ante Belešić (sakupio od: Kovačić Vinka 10, Jelene Filipančić 30, Karoline Pellegeg 10, obitelji Štromar 10, Irene Belogović 10, dr. A. Stepinca 50, dr. D. Hren 50, dr. M. Belaban 10, braća Novaković 20, M. Hangi 10, G. Bakrač 10, T. Bratulić 10, M. Vitković 10, A. Štomar 5, M. Tai 5, A. Kržek 5, Lj. Tomek 5, K. Rožman 5 dinara).

Din 260: A. Busija.

Din 200: Wilhelm Josipa, S. S. Milosrdnice, Skoplje.

Din 60: Nikolić Ema (sakupila).

Din 50: Mamuret S., Pavlić Emilija, Blažević Slava, Metličić Jela, N. N.

Din 49: Radošević Marija.

Din 30: S. S. Milosrdnice, Zagreb, Jela Šćuri.

Din 25: N. N., Gjuro i Anica Prpić.

Din 20: Ana Honga, Vera Vrbanić, Marija Brlek.

Din 15: Ripsamy Katica, Sećak Stj., Jambrišak M., Šipek Josip, Verbić Branka.

Din 19: Adler Matilda.

Din 10: Lugarić Danica, Kamenjašević J., Cervenik, Flok Ana, N. N., Verbić Branka, N. N., Veselinović M., Sinjeri Marija, Novak Anka, Vinković Terezija, Stojanović Janja, Krile M., Bara Carli, Fröhlich Antuna, Bučak Anka.

Din 9: Bonaci N.

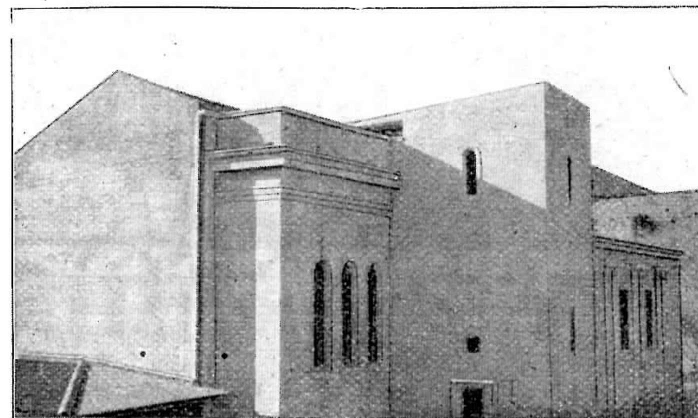
Din 5: Mesarić Marija, Glažar Franjica, Horvat Paula, Dominik Janez, Brestić Albert, Geber Agneza.

Din 4: A. Strapajeva.

Naša topla hvala svim našim vrijednim pomagačima! Njihovi, pa i najmanji prinosi, sitni su kamički za onu zgradu, koju hoće da podigne narodna ljubav i vjernost našoj zajedničkoj Majci. Međutim, mi svi vjerujemo da ta ljubav prema Mariji kod naših prijatelja ne samo da ne će ohladnjeti, nego da će se sve više razgrijavati, što idemo bliže k ostvarenju velikog cilja. A to je što svima na srce toplo stavljamo. Kraljica presv. Krunice sve zna i sve će ona nagraditi!

Dominikanski samostan i odbor za gradnju.

AKCIJA ZA PROŠIRENJE CRKVE-MATICE BRATOVŠTINE PRESV. ROZARIJA U SPLITU

Vanjski izgled proširene dominikanske crkve u Splitu s tek započetim zvonikom.

Pobožno društvo presv. Rozarija nadalje je primilo za gornju svrhu slijedeće milodare, koje su poslali:

V. Katalinić Din 600; A. N. sakupio Din 270; M. Matić Din 250; N. N. Din 250.

Po Din 200: R. Derado, M. Derado, V. Hengl, N. N. Juras, J. Kratulović.

Po din 100: S. P. Vlahović, A. G., M. Čulić, Treći Red sv. Dominika (Milna), M. Matić, M. Č., G. A., M. Landsteter, T. Cvitanović na čast sv. Terezije, T. C. na čast Gospe od Rozarija, M. G., K. Šperac u zahvalu za primljenu milost, I. Palavršić, A. G., V. G., L. Katalinić, A. Melada, P. Perić.

Po Din 50: I Tartalja, L. K., N. N., N. N., A. Batistić, I. Tartalja; N. N., M. Ivanišević, N. B., M. Bego, L. K., M. I., J. Ševeljević, M. Vidović, M. Brajević, N. Dulčić.

Po Din 30: I. Valle, T. G., N. N., G. Gamulin, N. N., K. Gamulin, L. Kargotić, Z. R., I. Špan, I. Bonačić, N. Vidović, A. Bujas, A. Protić, I. Milišić.

Po Din 20: D. Pavlov, N. Bezić, D. Borozan, D. D. Split, N. Škarica, E. Grgić, N. Katalinić, Dr. Majstorović, M. Debač, V. Laneve, M. Bužančić, Z. Danilo, M. Bonačić, D. D. Pavlov, M. Bužančić, N. Borozan; Š. Dragojević, K. Hagendorfer. M. Zamkope, A. Bočina, D. Dujmović, D. I. Bulić, N. Dojmi, B. Balić, K. Pandurović.

Po Din 10: M. Iveta, N. N., J. Metličić, J. Pujizina, I. Zuliani, N. Nonveiller. M. Hribar, N. Vončina, J. Bonefačić, Dr. Bartulica, N. Bonacci, M. Bego, M. Bužančić, I. Matković, E. Dujmović, I. Penović, R. Derado, K. Cukrov, A. Kosta. J. Vukić, M. Vidović, T. Gojun, J. Šimunić, V. Dorić, M. Bratanović, J. Milling, M. Jovanović, M. Peršić, M. Petričević, T. Lete, M. Martinis, M. Ivanišević, M. Ceciliani, M. Debač, I. Fisser, N. Maroević, N. N., N. Grimani, dr. Karaman, I. Matačić, A. Kovačić.

Nadalje su poslale sestre Cukrov Din 160, što su sakupile među raznima. N. N. Din 130, D. Lovrić Din 80, L. Madiraca Din 160, A. Kalina na čast sv. Kate Din 150, P. Gunjača sakupila Din 125, Veronika Grgić Din 110, A. P. Jozić Din 8, M. Jovanović Din 120.

Po Din 5: A. Cvitanić, N. Smoljan, J. Jakasović, M. Petričević, N. Businello, Z. Tocilj, L. Kargotić, D. Šimunović, Š. Glavina, M. Pasarić, M. Petrošić, N. Ratković, E. Dujmović, F. Radić, M. Veljača, F. Babić, M. Businello, P. Radoš, N. Slapničar, D. Radica, R. Klimacki, V. Laje, N. N., M. Laslo, J. Kesler, Romilda Račić.

Nađeno u crkvenoj škrobici Din 3170.

Plemenitim darovateljima neka dragi Bog i mila Gospa presv. Rozarija obilno naplati njihove žrtve, a i ovim putem im mi najsrdačnije zahvaljujemo, moleći ih da nas ni nadalje ne zaborave, već po mogućnosti da nas se sjećaju, pa makar i malenim darom, jer kamen po kamen palača, tako i dinar po dinar doći će se ipak jednoga dana do mogućnosti, da nastavimo prekinuti rad. Kada će ta mogućnost doći? To ovisi o vama, dragi čitatelji Glasnika, i o vama, koji ljubite Gospu od Rozarija te ne će da crkva-matica ostane nedovršena. Donosimo i sliku nedovršene crkve, da vidite, kako treba još polovicu zvonika podignuti. Unutrašnjost pak je ostala neomaljana; glavni oltar još nije premješten u novu kapelu; zvonova još nema, pa zato molimo sve one, kojima je na srcu da se što prije uredi crkva-matica, da nas pomognu, a mi im već od srca zahvaljujemo.

Naša izdanja

Š. Jurkić: **Bl. Imelda Lambertini,** dominikanka, zaštitnica prve sv. Pričesti. — Bogato opremljena knjiga, najljepši dar prvopričesnicima . . . . . . **D 10**

S. Košutić: **Sluga Vječne Mudrosti.** - Život najvećeg njemačkog mistika, bl. Henrika Suzona. — Otmjen sadržaj i oprema . **D 16**

Dr. O. H. Bošković O. P.: **Problem spoznaje,** stručno filozofsko djelo, 8⁰, strana 246 . **D 50**

Fr. Drane O. P.: **Duh Dominikanskoga Reda,** osvijetljen i prikazan primjerima iz života njegovih svetaca i blaženika, strana 326 . . . . **D 40**

Dr. O. H. Bošković O. P.: **Albert Veliki,** život novog sveca dominikanskog Reda . . . . **D 15**

Djela Sv. Terezije od Isusa (preveo dr. Fr. Binički), vrlo zgodan priručnik za duhovna razmatranja. Djelo ima tri sveska, a svakom je cijena s poštarinom . . . . **D 43**

M. Gillet O. P.: **Tendencije današnje intelektualne omladine** **D 3**

Š. Jurkić: **Sv. Katarina Sijenska** **D 15**

Romano Guardini: **Sveti znakovi** **D 5**

D. V. Mut: **Naprijed za križem** **D 8**

Opaska: Poštarina ide na račun naručitelja.

Uprava Dominikanske naklade „ISTINA"
Zagreb-Maksimir, Kažotićev trg br. 4.

Tiskara Braće Kralj, Zagreb.